

Betænkning om Beværterlovens Revision for at fyldestgøre sin første Opgave. Kommissionen har vel delt sig i Flertal og Mindretal paa forskellige Punkter, men Mindretal og Flertal bygger indenfor dette Beværterlovsforlags Omraade alle deres Standpunkter paa den Udvikling, der er skabt ved vor hittidige Lovgivning, og Afvigelserne i Mindretallets og Flertallets Behandling af disse Spørgsmaal er atter en Grads- og ikke en Artsforskjel.

Lovforslaget indeholder skærpede Krav med Hensyn bl. a. til de Personer, der kan drive Næring. Saadanne Krav fandtes allerede; de skærpes noget i Forslaget. Der indføres et noget skærpet Tilsyn med Beværtingers Personale. Regelen om, at Beværtingernes Antal skal være begrænset, som allerede findes i Lovgivningen, skærpes ligeledes. Endvidere skærpes Tidsbegrænsningen for Bevillingerne; den fandtes allerede, men den skærpes. Der indføres med Hensyn til Bevillingernes Givelse en ny Ordning, idet der til den nuværende Ordning med Bevillingsnævn i de forskellige Bykommuner føjes Overbevillingsnævn med Appellet til Ministeren i forskellige nærmere angivne Tilfælde. Men selve Systemet for Købstædernes Vedkommende med Bevillingsnævn opretholdes; Ordningen er blot en videre Udbygning deraf. Der indføres nye og noget skærpede Bestemmelser vedrørende Lukketiden; saadanne Bestemmelser fandtes allerede, men de skærpes. Der indføres en Begrænsning i Udskænkningen, ved at Udskænkning ikke længere maa finde Sted i de tidlige Morgentimer, og endvidere aabnes der Adgang til at forbyde Udskænkning om Søndagen. Man vil ogsaa her se, at der kun er Tale om en Skærpelse i Foranstaltningerne, ikke om Indførelse af egentlig principielt nye. Endelig foreslaas der — og det kan man maaske sige er noget nyt i Lovforslaget, men det er dog for den høje Rigsdag noget vel bekendt, idet det allerede fandtes i den første Ædruelighedskommissions Forslag — en Bestemmelse, hvorefter der gives Kommunalbestyrelsen og Kommunens Vælgere Ret til at bestemme, at Overdragelsen af Adkomst fremtidig kun skal kunne ske til Selskaber, der kontrolleres af Kommunen. Spørgsmaalet var, den Gang den første Ædruelighedskommissions Lovforslag forelaa, til almindelig Drøftelse paa Rigsdagen, og man kender fra den Forhandling det System, som er indført i andre Lande. Endelig gives der bestemte Regler for Erstatning, naar Bevillingen

ikke fornyes, idet Lovforslaget her hviler paa den nuværende Tilstand, medens nogle i Kommissionen ønskede at indføre en ny Bestemmelse, nemlig at der skulde være en bestemt fastsat Erstatningspligt, naar Bevillingen ikke fornyedes. Jeg har ment, at dette var stridende mod selve Bevillingssystemet. Den, der har faaet en Bevilling paa et vist Aaremaal, kan ingen som helst Ret have til og kan ikke forvente at faa Erstatning, hvis hans Bevilling ikke fornyes, naar Fristen er udløbet. Der er dog tilføjet en Bestemmelse om, at hvis Bevillingsgiveren mener, at det for Bevillingen har Betydning, og at den ikke kan benyttes, medmindre der tilsiges vedkommende en Erstatning, forsaa vidt Bevillingen ikke fornyes, skal Bevillingsgiveren kunne gøre dette. Med andre Ord, Erstatning skal kun ydes, saafremt det i selve Meddelelsen af Bevillingen anføres, at der er en Ret til Erstatning, hvis Bevillingen ikke fornyes.

Det Spørgsmaal, som har givet Anledning til den allerstørste Diskussion under Forhandlingerne om denne Sag, er Indførelsen af Kommuneafstemning. Ogsaa dette er et velbekendt Princip. Det var indført, allerede før den første Ædruelighedskommissions Forslag (blev forelagt, idet Befolkningen selv tog Initiativet dels gennem sine Kommunalbestyrelser, dels paa anden Maade til at foranstalte saadanne Afstemninger, der selvfølgelig ikke var bindende for de bevillende Myndigheder. Dette optages nu og gøres, ligesom i den første Ædruelighedskommissions Forslag, til en lovmæssig Institution. Folketinget vedtog det, da den første og nuda den anden Ædruelighedslov var til Behandling. Forrige Gang strandede Indførelsen af det nævnte Institut i dette høje Ting. Jeg tør haabe, at den Ændring i Valgmaaden til det høje Ting, som har fundet Sted, vil medføre, at der nu er større Forstaaelse end tidligere af Instituttets Betydning.

Indførelsen af Kommuneafstemningen ændrer intet i det, der er denne Lovs Hovedprincip, nemlig at Afgørelsen af disse Spørgsmaal lægges ud i Kommunerne. Det er ogsaa nu Tilfældet, men Afgørelsen forvaltes paa Vælgernes Vegne af Kommunalbestyrelserne. Her aabnes der en lovbestemt Adgang for Kommunalbestyrelserne eller for Vælgere til at lægge Afgørelsen ud til Vælgere selv. Jeg maa mene, at dette Princip er det, hvorigennem man nu paa bedst mulig Maade kan udvikle den bestaaende Ædruelighedslovgivning. At Kommunerne har Afgørelsen, forekommer